

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobkyně PhDr. M. T., zastoupené JUDr. Pavlem Šváchou, advokátem v Praze 2, Myslíkova 28, proti žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy, Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti Mgr. H. M., zastoupené JUDr. Tomášem Vrchlabským, advokátem v Praze 2, Balbínova 30, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2003, čj. MHMP-19117/2003/VYS/Pa, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2005, čj. 9 Ca 197/2003 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobkyně.
- IV. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad městské části, odbor výstavby, nařídil rozhodnutím ze dne 30. 10. 2002, čj. OV/2449/02/Kre, podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), Mgr. H. M. (dále též „zúčastněná osoba“, „stěžovatelka“) a PhDr. H. T.

(dále též „žalobkyně“), spoluvlastnicím domu v katastrálním území Ž., odstranění stavby – stavebních úprav provedených ve druhém nadzemním podlaží tohoto domu bez povolení stavebního úřadu.

Žalovaný k odvolání zúčastněné osoby zrušil rozhodnutí Úřadu městské části, kterému vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud odůvodnil rozsudek tím, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, vedoucích k závěru žalovaného o včasnosti odvolání podaného zúčastněnou osobou.

Zúčastněná osoba (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností, opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zmatečnost řízení. Stěžovatelka namítla, že městský soud porušil povinnost zjišťovat kdykoliv za řízení, zda jsou dány podmínky řízení a zejména zda některý z účastníků neztratil způsobilost být účastníkem řízení, čímž porušil ustanovení § 79, § 81, § 82 a § 86 s. ř. s. a dále ustanovení části třetí občanského soudního řádu, zejména § 104 a § 107 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

Stěžovatelka uvedla, že již v průběhu řízení před správními orgány byl veden spor o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví k předmětnému domu. Tento spor, vedený u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 19 C 127/2002, byl pravomocně ukončen dne 11. 3. 2005. Právní mocí rozsudku došlo ke zrušení spoluvlastnictví a jeho vypořádání tak, že jedinou majitelkou domu se stala žalobkyně. Stěžovatelka, která pozbyla svého spoluvlastnického práva, pozbyla i způsobilost být účastníkem správního řízení o odstranění stavby a vůbec způsobilost být účastníkem řízení v této věci. Ke zmíněné okolnosti došlo již dne 11. 3. 2005, proto k ní měl městský soud, který rozhodoval dne 22. 4. 2005, přihlížet. Tím, že se jedinou vlastnící domu stala žalobkyně, zanikl předmět sporu vedeného před městským soudem. Městský soud měl postupovat podle § 104 a § 107 o. s. ř., nebo rozhodnout o zastavení řízení podle § 86 s. ř. s., neboť po podání žaloby již zásah ani jeho důsledky netrvaly a nehrozí opakování zásahu.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že je jedinou vlastnící předmětné nemovitosti. Stěžovatelka však podala proti žalobkyni žalobu o vydání bezdůvodného obohacení, kterou se domáhá úhrady nákladů spojených s rekonstrukcí nemovitosti. Žalobkyně úhradu těchto nákladů odmítá, úpravy nemovitosti považuje za její znehodnocení a žádá jejich odstranění na náklady stěžovatelky. Bude-li žalobkyně nucena strpět odstranění neoprávněné stavby, bude po stěžovateli požadovat náhradu odpovídajících nákladů. Z uvedených důvodů nepostrádá rozsudek městského soudu smyslu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., takto:

Nejvyšší správní soud předem dalšího odůvodnění zdůrazňuje, že přezkum správních rozhodnutí správními soudy představuje samostatný typ řízení, oddělený od systému civilního soudnictví, a řídící se vlastním procesním předpisem, kterým je soudní řád správní. Použití občanského soudního řádu, na základě ustanovení § 64 s. ř. s., je třeba považovat za výjimečné, a uplatňující se pouze v případech, na které ustanovení soudního řádu správního vůbec nedopadají.

Odkazuje-li proto stěžovatelka na ustanovení občanského soudního řádu, upravující podmínky řízení a postup soudu v případě jejich nesplnění, nelze jí přisvědčit. Odlišnost soudního řádu správního a občanského soudního řádu je totiž zřejmá např. i z namítaného postupu soudu v případech, kdy podmínky řízení nejsou splněny. Zatímco nedostatek neodstranitelné podmínky řízení ve správním soudnictví vede k odmítnutí návrhu (§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), obdobná situace v civilním řízení vede k jeho zastavení (§ 104 odst. 1 o. s. ř.). Není přitom důvodu, aby se správní soud v uvedené otázce řídil ustanoveními občanského soudního řádu, a námitka stěžovatelky, podle které měl městský soud řízení zastavit, není důvodná.

Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že stěžovatelka byla osobou zúčastněnou na soudním řízení. Účastníky tohoto řízení *stricto sensu* byla žalobkyně a žalovaný správní orgán. Z hlediska způsobilosti být účastníkem řízení, a tedy z hlediska posouzení podmínek řízení, je rozhodné především postavení žalobkyně, k jehož změně nedošlo. Samotná skutečnost, že se žalobkyně stala jedinou vlastnící předmětné nemovitosti, není přitom z hlediska rozhodování Nejvyššího správního soudu, a ostatně ani před ním městského soudu, relevantní. Předmětem řízení bylo posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, který rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí městské části o nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Citované ustanovení řeší otázku odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Pro zahájení řízení je tedy relevantní porušení veřejného zájmu na výstavbě odpovídající zákonné povolovací proceduře. Řešila-li žalobkyně a stěžovatelka prostřednictvím takového řízení i své soukromoprávní vztahy, není tato skutečnost z hlediska rozhodování správního soudu relevantní. Zánikem spoluvlastnického práva stěžovatelky a žalobkyně, a vznikem vlastnického práva žalobkyně k předmětné nemovitosti, proto nedošlo ke změně podmínek řízení způsobem nastíněným stěžovatelkou a nemůže obstát její tvrzení, že došlo „k zániku předmětu řízení“, vedeného před městským soudem. Předmětem řízení totiž nebyl spor mezi stěžovatelkou a žalobkyní, ale zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Podmínkou uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení v určitém řízení je výslovné oznámení této skutečnosti soudu (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Je nepochybné, že osoba zúčastněná na řízení může vlastním úkonem, tj. oznámením soudu, práva v řízení přestat uplatňovat, tedy z řízení „vystoupit“. Obdobně může soud vyslovit, že zanikla materiální podmínka účasti osoby zúčastněné na řízení uplatňovat práva v řízení, a to dotčení v právech (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Zanikne-li však zmíněná materiální podmínka účasti osoby zúčastněné na řízení v řízení, tato osoba z řízení nevystoupí a ani soud na zánik uvedené podmínky nereaguje, nezakládá taková skutečnost zmatečnost jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tvrzeném porušení ustanovení § 79, § 81, § 82 a § 86 s. ř. s. Nelze totiž přehlédnout, že městský soud projednával žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, podle § 65 a násl. s. ř. s. Odkaz stěžovatelky na zákonná ustanovení upravující ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), případně řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.), je proto zjevně nepřiléhavý, a nemůže obstát.

Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek městského soudu nezákonným [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] a kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovateli (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *per analogiím* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady řízení žalobkyně jsou tvořeny odměnou advokáta ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů] a náhradou hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

